# Islám a křesťanství v Bibli

MUSLIMSKÁ OBEC V PRAZE
2017

*Ve jménu Boha Milostivého, Smilovného*

**Sayed R. Ali**

# Islám a křesťanství v Bibli

Muslimská obec v Praze
r. 2017

© Muslimská obec v Praze, 2017

**ISBN 978-80-905731-4-7**

# Obsah


| | |
|---|---|
| Předmluva | 7 |
| Úvod | 9 |
| Islám | 11 |
| 1. Původ a význam jména islám | 11 |
| 2. Pojetí islámu v Bibli | 12 |
| 3. Praktikování islámu v Bibli | 19 |
| Křesťanství | 31 |
| 1.Původ a význam křesťanství jako jména | 31 |
| 2.Praktiky a význam křesťanství v Bibli | 33 |
| Závěr | 45 |
| Dodatek A (Dr. Džamal Badawi) Muhammad (mír s ním) v Bibli | 46 |
| Dodatek B (S. S. Mufassir) Muhammad, prorokován Ježíšem (mír s nimi) | 53 |

# Předmluva

Křesťanství a islám jsou dvě velká světová náboženství, obě s více než miliardou následovníků. Přestože mají z praktického hlediska mnoho společného, zeje mezi nimi hluboká propast. Jedním z hlavních důvodů je nedostatek informací a vzájemného pochopení. Aby nám naše společné dědictví mohlo být ku prospěchu, musíme hledat možné cesty vzájemného sblížení.

Jednou takovou možností je, když muslim vysvětlí svému křesťanskému bližnímu, že islám není cizí náboženství, jak by si snad mohl myslet, ale že je biblické v tom smyslu, že muslimové dnes následují učení všech Božích proroků (jak je najdeme v Bibli). Právě muslimové se nejvíce řídí učením Ježíše Krista (mír s ním) a zaslouží si tedy, aby se jim říkalo „praví následovníci Ježíše Krista". A právě to se snaží tato publikace objasnit.

Obsahem této publikace není nic nového, jedná se pouze o shrnutí některých veršů a citátů z Bible, které dokládají tvrzení muslimů, že islám není novým náboženstvím s cizími zásadami a základním učením. Citáty jsou převzaty z ekumenického překladu Bible. Tento materiál byl původně připraven jako přednáška pro skupinu filipínských křesťanů pracujících v Bahrajnu a téma „Muhammad (mír s ním) v Bibli" je zpracováno ve dvou převzatých článcích v dodatku.

*Discover Islam* tento materiál přináší v podobě tištěné publikace, která pomůže nejen vyvrátit mylné úsudky některých křesťanů, ale ukáže také samotným muslimům, jak najít pochopení a společnou řeč s křesťanskými bližními. Nechť Bůh odmění šejcha Essama Eshaqa a Dr. Lindu Thayerovou za pročtení rukopisu a za jejich přínosné podněty.

Vše pouze s Boží pomocí.

Syed R. Ali, Bahrajn, 1. září 1996

# Úvod

Čtenář se může podivit, co může mít islám společného s Biblí, když Bible je svatou knihou křesťanů a islám je zcela odlišné náboženství. Toto, jak uvidíme, je pouze povrchní první dojem.

Ve skutečnosti mají muslimové a křesťané mnoho společného, sdílejí mnohá přesvědčení jako víru v jediného Boha, Jeho posly a proroky, jim seslané Boží zjevení, soudný den, ráj a peklo atd. Vedle křesťanství není žádné jiné náboženství vyjma islámu, které má jako článek víry věřit v Ježíše Krista (mír s ním[1]) a v jeho Boží zjevení, Evangelium. Muslimové věří v jeho nadpřirozené početí bez lidského otce a že z Boží moci konal velké zázraky jako oživení mrtvých a uzdravení slepých a malomocných. Muslimové rovněž věří v jeho návrat na zem. Islám chová Ježíše (mír s ním) a jeho matku Marii ve velké úctě.

Na tomto základě budeme probírat podle Bible jak islám, tak křesťanství.

---

1/ Muslimové užívají výraz „mír s ním“ nebo jeho zkratku jako výraz úcty pokaždé, když se zmíní jméno kteréhokoliv proroka.

# Islám

## 1. Původ a význam jména islám

Když se člověk narodí, dostane jméno. Pod tímto jménem je znám a s ním se ztotožňuje. Jako důkaz tohoto jména existuje nějaký uznávaný dokument. Stejným způsobem bychom se při ověřování platnosti jména náboženství měli ptát po:

- „dokladu totožnosti," tedy zda to je skutečně platné jméno,
- autoritě, která mu toto jméno dala.

**Doklad totožnosti**

„Islám" je původní jméno tohoto náboženství, které zjevil Bůh, a je zaznamenáno ve svaté knize islámu – Koránu.

*„Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám."* **(Korán, kapitola 3, verš 19)**

*„Kdo touží po jiném náboženství než po islámu, nebude to od něho přijato a v životě budoucím bude mezi těmi, kdož ztrátu utrpí."* **(Korán 3:85)**

Člověk vyznávající islám se nazývá muslim.

**Kdo je osvědčující autoritou?**

Dali svému náboženství jméno „islám" sami muslimové, či Arabové, či jiní lidé, či prorok Muhammad (mír s ním)? Nebo se toto jméno začalo časem užívat samo od sebe? Odpovědí je, že jména „islám"[2] a „muslim" neurčil nikdo jiný než samotný Bůh.

2/ „Islám" je arabské slovo, které doslova znamená „podřízení," „odevzdání se" a „mír". „Muslim" je „podřizující se" či „odevzdávající se." Slova „islám" a „muslim" jsou obě odvozena ze stejného kořene S-L-M. Arabština je příbuzným jazykem hebrejštiny (jazyka Starého zákona) a aramejštiny, kterou hovořil Ježíš (mír s ním).

*„Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství.“* **(Korán 5:3)**

*„A on nazval vás muslimy již dříve – i v tomto...“* **(Korán 22:78)**

Toto je jeden z důvodů, proč „mohamedán“ není přijatelným označením pro muslima, i když muslimové jsou následovníky Muhammada (mír s ním). Proč by jim měl kdokoliv říkat „mohamedáni“, když už mají své jméno muslimové?

**Poznámka**

Výraz „islám“ není pouze označením jako například „ryba“. Jako rybu označujeme vodního živočicha vykazujícího určité znaky, ale samotné slovo „ryba“ nenese žádný význam. Avšak u slova „islám“ toto neplatí, protože není jen označením jako v případě jmen jiných náboženství, ale samo o sobě má funkční význam. Svým významem vyjadřuje podstatu postoje a cílů tohoto náboženství a má dvě významové roviny:

- Podřízení se vůli jediného pravého Boha,
- Mír.[3]

Tyto dvě významové roviny nelze oddělovat, protože jsou vzájemně propojeny. Plný význam islámu je tedy dosažení míru podřízením se vůli jediného pravého Boha.

## 2. Pojetí „islámu“ v Bibli

Najdeme slovo „islám“ v Bibli? Jako termín ne, a to ze tří hlavních důvodů:

3/ Muslimové se zdraví frází „salam alajkum“, což znamená „mír s tebou“. Zde je slovo „salam“ (srovnejme s hebrejským „šalom“) odvozeno od stejného kořene (S-L-M) jako „islám“ a „muslim“.

- „Islám“ je arabské slovo a naše dnešní Bible je překladem starořeckých a hebrejských textů.
- „Islám“ je přeložitelné slovo. Protože je nositelem významu, lze ho překládat.
- Mnoho dnešních náboženství, která se označují názvy s příponami „-ismus“ či „-tví“, v biblických dobách neexistovalo. Buď to bylo náboženství poslušnosti jedinému Bohu, nebo modlářství. Lidé buď věřili v jediného Boha, nebo byli pohany.

Pokud chceme v Bibli hledat slovo odpovídající „islámu“, musíme se samozřejmě zaměřit pouze na jeho přeložený význam, tedy podřízení se a mír.

**(A) „PODŘÍZENÍ SE VŮLI JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA“**

Co zde znamená „podřízení se“? Znamená to naprostou, dobrovolnou a milující poslušnost. V biblické terminologii se to vyjadřuje jako „dodržovat přikázání“ či „činit Boží vůli.“ Tyto fráze najdeme v Bibli v mnoha pasážích, jak ve Starém, tak i v Novém zákoně. Zde je několik příkladů:

Ve Starém zákoně se uvádí, co Bůh požaduje od Svého lidu: *„Nyní tedy, Izraeli, co od tebe požaduje Hospodin, tvůj Bůh? Jen aby ses bál Hospodina, svého Boha, chodil po všech jeho cestách, miloval ho a sloužil Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duší, abys dbal na Hospodinova přikázání a nařízení, která ti dnes udílím, aby s tebou bylo dobře.“* **(Deuteronomium 10:12–13)**

Tyto verše jasně vyjadřují, že Bůh požaduje následující:

- bát se Ho,
- chodit po všech Jeho cestách,
- milovat Ho,
- sloužit Mu srdcem i duší,
- dbát Jeho přikázání.

Všechny tyto body lze jednoduše shrnout jako „naprosté, milující a dobrovolné podřízení se Bohu“. Arabský výraz „islám“ má přesně tento význam.

Pokud je Bůh spravedlivý, nebude požadovat něco jiného od Izraelitů a něco jiného od Arabů, Američanů, Indů či Filipínců. On je jedinečný, jediný Bůh pro všechny lidi na světě, je Stvořitelem a Živitelem všech. Je tedy zřejmé, že Bůh od člověka chce, aby ve vztahu k Němu byl „muslim“.[4]

Bůh navíc chce, aby člověk byl muslimem celou svou duší, s plným přesvědčením a za všech okolností, jak se dočítáme ve známém textu „Slyš Izraeli“: *„Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.“* **(Deuteronomium 6:4–9)**

Navíc v podřízení se je požehnání a odmítnout znamená prokletí:

*„Hleď, dnes vám předkládám požehnání i zlořečení: požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám dnes přikazuji, a zlořečení, když nebudete po-*

4/ V arabštině slovo „muslim“ znamená toho, kdo je ve stavu podřízení, či kdo se podřizuje.

*slouchat příkazy Hospodina, svého Boha, sejdete-li z cesty, kterou vám dnes přikazuji, a budete-li chodit za jinými bohy, k nimž se nemáte znát."* **(Deuteronomium 11:26–28)**

Stejné poselství hlásali i ostatní Boží proroci, například:

David se na svého syna Šalamouna obrátil těmito slovy: *„Odcházím cestou všeho pozemského. Ty však buď rozhodný a mužný. Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: Choď po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví, jak jsou zapsána v zákoně Mojžíšově, a tak budeš mít úspěch ve všem, co budeš konat, ať se obrátíš kamkoli."* **(První Královská 2:2–3)**

Šalamoun pronesl ke shromáždění Izraelitů: *„... aby poznaly všechny národy země, že Hospodin je Bůh; není žádný jiný. Vaše srdce buď cele při Hospodinu, našem Bohu, abyste se řídili jeho nařízeními a dodržovali jeho přikázání tak jako dnes."* **(První Královská 8:60–61)**

Samuel pronesl ke svému lidu: *„Jestliže se budete Hospodina bát, jemu sloužit a poslouchat ho, nebudete-li se vzpírat Hospodinovým rozkazům, obstojíte vy i král, který nad vámi kraluje; půjdete-li ovšem za Hospodinem, svým Bohem. Jestliže však nebudete Hospodina poslouchat a budete se Hospodinovým rozkazům vzpírat, dolehne Hospodinova ruka na vás i na vaše otce." „Jen se bojte Hospodina a věrně mu služte celým srdcem."* **(První Samuelova 12:14–15 a 24)**

Jozue ve svém posledním kázání pravil: *Nato Jozue vyhlásil lidu: „Budete svědky sami proti sobě, nedodržíte-li své rozhodnutí, že budete sloužit Hospodinu." Odpověděli: „Ano, budeme svědky." Lid řekl Jozuovi: „Budeme sloužit Hospodinu, svému Bohu, a jeho budeme poslouchat."* **(Jozue 24:22, 24)**

V Novém zákoně Ježíš (mír s ním) učí to samé, tedy dodržovat přikázání a činit Boží vůli, tj. odevzdat se do Boží vůle. Příklady:

Věčný život skrze podřízení se Božím příkazům: *A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: „Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?“ On mu řekl: „Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!“* **(Matouš 19:16–17)**

Království nebeské skrze podřízení se Boží vůli: *„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“* **(Matouš 7:21)**

Požehnání skrze podřízení se: *Ale on řekl: „Blaze těm, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.“* **(Lukáš 11:28)**

Ježíš (mír s ním) nádherně vyjádřil své „islámské“ poselství: *Ježíš jim řekl: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.“* **(Jan 4:34)**

Ježíš (mír s ním) pokorně ukázal své podřízení Bohu: *„Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“* **(Jan 5:30)**

Ježíš (mír s ním) uznal muslimy za své bratry a sestry: *„Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“* **(Matouš 12:50)**

V jedné pasáži je dokonce použit výraz „podřídit se“: *„Podřiďte se tedy Bohu.“* **(List Jakubův 4:7)**

#### (B) „MÍR“

Slovo „mír“ se užívá ve všeobecném významu – mír se Stvořitelem, mír v duši, mír v srdci, mír ve společnosti atd. Tato významová složka výrazu „islám“ se v Bibli nevyskytuje tak často jako „podřízení se“. Níže uvedené verše naznačují tento překlad.

*„Spravedlnost vytvoří pokoj, spravedlnost zajistí klid a bezpečí navěky.“* **(Izajáš 32:17)**

Dodržování přikázání vede ke spravedlnosti (Deuteronomium 6:25) a pokoj (mír) je výsledkem spravedlnosti. „Pokoj“ je významem „islámu“ ve smyslu „věčného klidu, důvěry a jistoty“, tedy spásy.

*„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“* **(Jan 14:27)**

Ježíš (mír s ním) mluvil o „pokoji“, tedy míru:

- míru, který byl jeho mírem,
- míru, který předával ostatním,
- míru, který nebyl světským mírem,
- míru, který byl útěchou srdce,
- míru, který zbavoval strachu.

„Pokoj“, o kterém zde Ježíš mluvil, nebyl světským mírem, ale tím, který nazýval svým pokrmem a dílem, jak se můžeme dočíst v Janovi 4:34. Měl jej a chtěl ho předávat ostatním. Byl to mír zbavující strachu ze zatracení a utěšující srdce pro věčný život. Tento mír je obsažen ve významu „islámu“.

*„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“* **(Matouš 5:9)**

Zde Ježíš (mír s ním) pravděpodobně mluví o lidech odevzdaných Bohu (muslimech) jako o těch, kdo „působí pokoj“, a v důsledku toho budou nazváni „syny Božími“, tedy Božím lidem či Bohem milovanými. Bůh totiž miluje lidi, kteří dodržují Jeho přikázání a podřizují se Jeho vůli, jak se uvádí v desateru:

*„... ale prokazuji milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.“* **(Exodus 20:6)**

V žalmech najdeme pasáže, které jsou podobné výše uvedenému citátu z Matouše 5:9:

*„Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho přikázáních!“* **(Žalmy 112:1)**

*„Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách!“* **(Žalmy 128:1)**

Zde se můžeme ptát, jak je možné, že všichni Boží proroci kázali islám, dokonce i Ježíš (mír s ním). Byli snad muslimové?

Rozhodně ano. Islám byl náboženstvím všech proroků, včetně Ježíše (mír s ním), a jak my, muslimové, věříme, jejich praví následovníci byli také muslimy.

Je skutečností, že:

- islám není nové náboženství, které by založil prorok Muhammad (mír s ním);
- výraz „muslim“ sahá daleko do minulosti před Muhammadovu dobu;
- úkolem proroka Muhammada (mír s ním) bylo jednoduše doplnit původní poselství, naplnit původní náboženství a přinést konečné, čisté a trvalé vedení pro lidstvo, jak mu je zjevil Bůh.

V Koránu se uvádí:

*„Rcete: ‚Uvěřili jsme v Boha a v to, co seslal nám, i v to, co seslal Abrahamovi, Ismaelovi, Izákovi, Jakubovi a kmenům, i v to, co bylo dáno Mojžíšovi, Ježíšovi, a v to, co bylo dáno prorokům od Pána jejich. My nečiníme rozdíl mezi nimi a do vůle Pána svého jsme odevzdáni!‘“* **(Korán 2:136)**

*„On vám uzákonil jako náboženství to, co kdysi uložil Noemu – a to, co jsme vnukli tobě a co jsme uložili i Abrahamovi, Mojžíšovi a Ježíšovi: ‚Dodržujte náboženské úkony a nerozštěpujte se ohledně jich!‘“* **(Korán 42:13)**

*„Abraham nebyl ani židem, ani křesťanem, avšak byl hanífem odevzdaným do vůle Boží; a nepatřil mezi modloslužebníky.“* **(Korán 3:67)**

Toto téma bude ještě podrobněji rozvinuto dále.

## 3. Praktikování islámu v Bibli

Když vycházíme z toho, že z praktického hlediska není islám novým náboženstvím a že všichni Boží proroci, dokonce i Ježíš (mír s ním), a jejich praví následovníci byli muslimy, potom vyvstává otázka, zda lze islámské přesvědčení a praktiky také nalézt v Bibli.

### (A) ISLÁMSKÉ PŘESVĚDČENÍ

Islám učí čistý monoteismus. Nejzákladnějším přesvědčením v islámu je Boží jedinost, tedy že Bůh nemá žádného partnera či podílníka na Svém božství a vládě. Z tohoto přesvědčení islám vychází. Islámskou víru vyjadřuje prosté, ale významné krédo:

*„Není božstva kromě Boha (Alláha) a Muhammad je poslem Božím.“*

Každý člověk, který tomuto prohlášení pevně věří, je muslimem. Toto vyznání víry má dvě části:

- První část se týká božství, moci a svrchovanosti jediného pravého Boha, že On jediný je stvořitelem, živitelem, zachráncem, spasitelem a Božstvem, a nikdo jiný.
- Druhá část se týká komunikačního kanálu mezi Stvořitelem a lidstvem, který je znám jako „prorocké poslání“. Muslim musí věřit Božímu poslu a následovat jeho učení, protože je to jediná cesta k Bohu.

Dříve jsme uvedli, že islám byl náboženstvím všech Božích proroků. Pokud tomu tak je, potom islámská víra před prorokem Muhammadem (mír s ním) také musela obsahovat obě tyto části:

- víru v jediného pravého Boha, že nikdo není hoden uctívání kromě Něho,
- víru v současného proroka jakožto součást prorockého poslání.

**Víra v jediného pravého Boha v Bibli:**

Toto přesvědčení znamená čistý monoteismus, který se po celé dějiny nijak neměnil. Příklady:

První přikázání z desatera:

*„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.* ***Nebudeš mít jiného boha mimo mne****. Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.“* **(Exodus 20:2–5)**

*„... aby poznaly všechny národy země, že* ***Hospodin je Bůh; není žádný jiný****.“* **(1. Královská 8:60)**

*„Proto poznej dnes a vezmi si k srdci, že Hospodin je Bůh nahoře na nebesích i dole na zemi;* ***žádný jiný není****.“* **(Deuteronomium 4:39)**

*„Tak mě poznáte a uvěříte mi a pochopíte, že to jsem já. Přede mnou nebyl vytvořen Bůh a nebude ani po mně. Já, já jsem Hospodin,* ***kromě mne žádný spasitel není****.“* **(Izajáš 43:10–11)**

*„****Kromě mne jiného Boha není!*** *Bůh spravedlivý a spasitel* ***není mimo mne****. Obraťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a* ***jiného už není****. ... Přede mnou každý klesne na kolena a každý jazyk odpřisáhne.“* **(Izajáš 45:21–23)**

*„... Já jsem Bůh a* ***jiného už není****, jsem Bůh a nic není jako já.“* **(Izajáš 46:9)**

Ježíš (mír s ním) řekl to samé:

„... *Hospodin, Bůh náš,* ***jest jediný*** *pán.“* (Marek 12:29)

**Víra v Božího posla v Bibli:**

Toto se v čase měnilo s ohledem na konkrétní osobu nesoucí proroctví. Tedy v čase Mojžíše (mír s ním) by druhá část islámského vyznání zněla: *„a Mojžíš je (současným) poslem Božím.“*

A po příchodu Ježíše (mír s ním) by zněla: *„a Ježíš je (současným) poslem Božím.“*

Z tohoto vyplývá, že člověk by měl věřit ve všechny předcházející Boží posly stejně tak jako v současného posla.

Mojžíš (mír s ním) kázal Boží slovo svému lidu. Byl tedy Božím poslem či zprostředkovatelem Boží vůle. Svému lidu řekl: *„Já jsem stál v oné době mezi Hospodinem a vámi, abych vám oznámil Hospodinovo slovo ...“* **(Deuteronomium 5:5)**

A lidé Mojžíšovi (mír s ním) odpověděli: *„Ty nám pak vypovíš všechno, co k tobě promluví Hospodin, náš Bůh, a my to vyposlechneme a učiníme.“* **(Deuteronomium 5:27)**

Prohlášení Boží vůle začalo prvním přikázáním: *„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh ... Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“* **(Deuteronomium 5:6–7)**

Z výše uvedených biblických pasáží vyplývá islámské vyznání: *„Není božstva kromě jediného pravého Boha a Mojžíš je poslem Božím.“*

Ježíš (mír s ním) vyjádřil úplné islámské vyznání víry v jediné větě: *„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“* **(Jan 17:3)**

Tento verš nám říká, že věčný život, tedy spása, závisí na následujících dvou věcech:

- poznat jediného pravého Boha. Zde slovo „poznat“ neznamená pouze pasivní vědění, je to něco víc. Znamená to:

- vědět, že jedině On je hodný uctívání, On je jediným božstvem,
- vědět, že On je jediným zachráncem a spasitelem,
- přijmout Ho jako jediného uctíváníhodného a odmítnout všechny ostatní, kteří jsou uctíváni, a
- uvědomovat si Boha a být s Ním neustále ve spojení.

Pouhá vědomost sama o sobě nemá význam: *„Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.“* **(List Jakubův 2:19)**

- poznat Ježíše Krista jako (současného) Božího posla (ve svém čase a místě).

Z tohoto výroku vyplývá, že lidé měli následovat pouze jeho učení a žádné jiné ideologie. Tento verš (Jan 17:3) můžeme tedy přeformulovat tak, aby odpovídal současnému islámskému vyznání víry: *„Není božstva kromě jediného pravého Boha a Ježíš Kristus je poslem Božím.“*

Další příklad islámského vyznání v době Elijášově: *„Prorok Elijáš přistoupil a řekl: „Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, ať se dnes pozná, že ty jsi Bůh v Izraeli a já tvůj služebník a že jsem učinil všechny tyto věci podle tvého slova.“* **(1. Královská 18:36)**

Toto lze přeformulovat jako: *„Není božstva kromě jediného pravého Boha a Elijáš je poslem Božím.“*

#### (B) ISLÁMSKÁ MODLITBA, OBŘADY A UCTÍVÁNÍ V BIBLI

Muslimové se modlí a uctívají Boha podobným způsobem jako dřívější Boží proroci. Přestože Bible neposkytuje podrobný popis všech úkonů uctívání, přesto mnohé letmo zmiňuje:

- Uklánění se a padání na tvář:

Ježíš (mír s ním): *„Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se.“* **(Matouš 26:39)**

Mojžíš (mír s ním): *„Mojžíš rychle padl na kolena tváří k zemi, klaněl se.“* **(Exodus 34:8)**

Mojžíš a Áron (mír s nimi): *„I odešli Mojžíš a Áron od shromáždění ke vchodu do stanu setkávání a padli na tvář.“* **(Numeri 20:6)**

Abraham (mír s ním): *„Tu padl Abram na tvář ...“* **(Genesis 17:3)**

Abrahamův služebník: *„Jakmile Abrahamův služebník uslyšel jejich slova, poklonil se Hospodinu až k zemi.“* **(Genesis 24:52)**

Jozue (mír s ním): *„I padl Jozue tváří k zemi, klaněl se a otázal se ...“* **(Jozue 5:14)**

Ezdráš a lid: *„Padli na kolena a klaněli se Hospodinu tváří až k zemi.“* **(Nehemjáš 8:6)**

- **Přednášení** muslimského „otčenáše“ (první kapitoly Koránu) během pěti každodenních modliteb. Srovnejme to s tím, co se zachovalo z Ježíšova učení **(Matouš 6:9–13)**.

| **ISLÁMSKÁ MODLITBA (v Koránu)** | **KŘESŤANSKÁ MODLITBA (v Bibli)** |
|---|---|
| **1. část chválení Pána a připomenutí Jeho atributů** | |
| Ve jménu Boha Milostivého, Smilovného<br>Chvála Bohu, Pánu světů,<br>Milostivému, Smilovnému,<br>vládci dne soudného. | Otče náš, jenž jsi v nebesích,<br>buď posvěceno tvé jméno.<br>Přijď tvé království.<br>Staň se tvá vůle jako v nebi,<br>tak i na zemi. |
| **2. část žádání o pomoc** | |
| Tebe uctíváme a Tebe o pomoc žádáme. | Náš denní chléb dej nám dnes.<br>A odpusť nám naše viny,<br>jako i my jsme odpustili těm,<br>kdo se provinili proti nám. |

**3. část**
**prosba o vedení**

| | |
|---|---|
| Veď nás stezkou přímou, stezkou těch, jež zahrnuls milostí Svou, ne těch, na něž jsi rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou! | A nevydej nás v pokušení, ale vysvoboď nás od zlého. |
| Ámín | Amen |

- **Modlení se od úsvitu do večera**, jak stojí v Žalmech 113:3.

*„Od východu slunce až na západ chváleno buď jméno Hospodina.“* **(Žalmy 113:3)**

- **Modlitba několikrát denně:** Daniel (mír s ním) se modlil třikrát denně.

*„Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve.“* **(Daniel 6:11[10])**

- **Modlitba v určené denní časy**, jak to činívali Ježíšovi učedníci Petr a Jan. Zde to odpovídá muslimské odpolední modlitbě (asr).

*„Petr a Jan šli o třetí hodině do chrámu k odpolední modlitbě.“* **(Skutky apoštolů 3:1)**

- **Prosba k Bohu se zvednutýma rukama:**

Šalamoun (mír s ním): *„... vstal od Hospodinova oltáře, kde klečel na kolenou s dlaněmi rozprostřenými k nebesům.“* **(1. Královská 8:54)**

Ezdráš a jeho lid: *Ezdráš dobrořečil Hospodinu, Bohu velikému, a všechen lid odpověděl s pozdviženýma rukama: „Amen, amen.“* **(Nehemjáš 8:6)**

- **Očista před modlitbou**:

*„Mojžíš, Áron a jeho synové si z ní omyli ruce a nohy. Když přistupovali ke stanu setkávání a když se přibližovali k oltáři, omývali se, jak Hospodin Mojžíšovi přikázal.“* **(Exodus 40:31–32)**

■ **Zouvání bot** při vstupu do místa modlitby, jak Bůh přikázal Mojžíšovi (mír s ním).

*Řekl: „Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“* **(Exodus 3:5)**

*„Hospodin mu řekl: ‚Zuj si obuv, protože místo, na kterém stojíš, je země svatá.‘“* **(Skutky apoštolů 7:33)**

*„Velitel Hospodinova zástupu Jozuovi odpověděl: ‚Zuj si z nohou opánky, neboť místo, na němž stojíš, je svaté.‘ A Jozue tak učinil.“* **(Jozue 5:15)**

■ Označení Božího chrámu **„dům modlitby“** (v arabštině „masdžid“) podle Ježíše (mír s ním):

*Řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude zván domem modlitby‘, ale vy z něho děláte doupě lupičů.“* **(Matouš 21:13)**

■ Užívání lunárního kalendáře:

*„O každém novoluní, v každý den odpočinku, přijde se sklonit veškeré tvorstvo přede mnou, praví Hospodin.“* **(Izajáš 66:23)**

■ Půst je v islámu druhem uctívání. Muslim každoročně povinně drží půst během jednoho celého měsíce (ramadánu), jehož smyslem je probudit a obnovit správné uvědomění a skutky. (Bůh v Koránu říká: „Vy kteří věříte, předepsán vám jest půst, tak jako byl již předepsán těm, kdož před vámi byli – snad budete bohabojní!“ Korán 2:183) Ježíš se postil po čtyřicet dní (Matouš 4:2) a ohledně těch, kdo pociťují hlad a žízeň (během půstu), řekl:

*„Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“* **(Matouš 6:16)**

Jeho učení ohledně půstu má islámský charakter: *„A když se postíte, netvařte se utrápeně*

*jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí."* **(Matouš 6:16)**

- **Almužna** je v islámu další povinný skutek uctívání nazvaný „zakát" a v Bibli „desátek". Jeho pravidla jsou popsána v knize Leviticus (27:30–33). Ježíš (mír s ním) připomínal jeho smysl, který je naprosto stejný jako v islámu:

*„Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi, jim na odiv; jinak nemáte odměnu u svého Otce v nebesích... Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice."* **(Matouš 6:1,3)**

- **Pouť:** Bible zmiňuje, že lidé mají přijít na Bohem zvolené místo a velebit Jeho jméno.

*„Ale budete vyhledávat místo, které si vyvolí Hospodin, váš Bůh, ze všech vašich kmenů, aby tam spočinulo jeho jméno; tam budeš přicházet. Tam budete přinášet své zápalné oběti a oběti svých hodů i desátky a oběť pozdvihování svých rukou, záslibné a dobrovolné dary i prvorozené kusy ze svého skotu a bravu. Budete tam jíst před Hospodinem, svým Bohem, a vy i váš dům se budete radovat ze všeho, k čemu jste přiložili ruku, v čem ti požehnal Hospodin, tvůj Bůh."* **(Deuteronomium 12:5–7)**

Když přišel prorok Muhammad (mír s ním), tento příkaz naplnil. Muslimové se shromažďují v Mekce v Saudské Arábii, na Bohem požehnaném místě, kde prorok Abraham (mír s ním) postavil dům modlitby či Boží dům (arabsky „bajtulláh", hebrejsky „beitel") určený k velebení Boha:

*„... a shromáždím všechny pronárody a jazyky. I přijdou a spatří mou slávu."* **(Izajáš 66:18)**

Během pouti muslimové rituálně pijí vodu ze studny nazývané Zamzam. Právě z této studny Hagar získala vodu pro svého žíznícího syna Izmaela (mír s ním):

*„Tu jí Bůh otevřel oči a ona spatřila studni s vodou. Šla, naplnila měch vodou a dala chlapci napít."* **(Genesis 21:19)**

Z této studny lidé získávali vodu po tisíciletí až dodnes.

### (C) NĚKTERÉ ISLÁMSKÉ PRAKTIKY V BIBLI

- Muslimové nejedí **vepřové maso.** Také Bible zakazuje konzumaci vepřového.

*„Vepře, který sice má rozdělená kopyta tak, že jsou úplně rozpolcená, ale nepřežvykuje; bude pro vás nečistý. Jejich maso nesmíte jíst, jejich zdechliny se nedotknete; budou pro vás nečistí."* **(Leviticus 11:7–8, Deuteronomium 14:8)**

*„Po celé dny vztahoval jsem ruce k lidu svéhlavému, k těm, kdo* ***chodí po nedobré cestě, za vlastními úmysly****. Je to lid, jenž neustále do očí mě dráždí: Obětují v zahradách, na cihlách kadidlo pálí, vysedávají v hrobech, nocují v tajemných skrýších,* ***jedí maso z vepřů*** *a ve svých nádobách mají polévku ze závadných věcí."* **(Izajáš 65:2–4)**

- Muslimové nejedí **maso zdechlin** či maso zvířat potrhaných divokou zvěří. Stejné zákazy najdeme také v Bibli.

*„Nesmíte jíst žádnou zdechlinu."* **(Deuteronomium 14:21)**

*„Buďte mými muži svatými. Maso zvířete rozsápaného na poli nebudete jíst ..."* **(Exodus 22:30[31])**

- Muslimové se vyhýbají **smilstvu a vínu.** Bible pro to uvádí důvody.

*„A hleděli si smilstva, vínem a moštem omamují srdce. Můj lid se doptává svého dřeva, jeho hůlka mu předpovídá; tak jej zavádí duch smilstva. Smilstvím se odvrací od svého Boha.“* **(Ozeáš 4:11–12)**

*„Víno je posměvač, opojný nápoj je křikloun; kdo se v něm kochá, ten moudrý není.“* **(Přísloví 20:1)**

*„Hospodin promluvil k Áronovi: „Ty ani tvoji synové s tebou nesmíte pít víno nebo opojný nápoj, když budete vcházet do stanu setkávání, abyste nezemřeli. To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení.“* **(Leviticus 10:8–9)**

*„Nebývej mezi pijany vína, mezi žrouty masa, vždyť pijan a žrout přijdou na mizinu, dřímota je oblékne v cáry.“* **(Přísloví 23:20–21)**

*„Nehleď na víno, jak se rdí, jak jiskří v poháru. Vklouzne hladce a nakonec uštkne jako had a štípne jako zmije.“* **(Přísloví 23:31–32)**

- Muslimům je zakázáno podílet se na **lichvě** (půjčování peněz na úrok). Bible přikazuje toto:

*„Jestliže půjčíš stříbro někomu z mého lidu, zchudlému, který je s tebou, nebudeš se k němu chovat jako lichvář, neuložíš mu úrok.“* **(Exodus 22:24[25])**

*„Je-li někdo spravedlivý a jedná podle práva a spravedlnosti ... nepůjčuje lichvářsky a nebere úrok ... takový spravedlivý jistě bude žít, je výrok Panovníka Hospodina.“* **(Ezechiel 18:5, 8–9)**

- Muslimští muži mají obřízku. Sám Ježíš byl obřezán (Lukáš 2:21), stejně jako Abraham (mír s ním), všichni izraelitští proroci i zbožní židé.

- Muslimské ženy by se měly oblékat cudně a rovněž jeptišky se oblékají islámským způsobem. Bible říká, že Rebeka, nevěsta proroka Izáka, se zahalovala závojem:

*„Vzala tedy roušku a zahalila se.“* **(Genesis 24:65)**

Podle Nového zákona je pro ženu ostudné účastnit se veřejných obřadů s nezahalenou hlavou:

*„Jestliže si žena nezahaluje hlavu, ať se už také ostříhá. Je-li však pro ženu potupné dát se ostříhat nebo oholit, ať se zahaluje.“* **(1. Korintským 11:6)**

V Bibli najdeme také další islámské nařízení ohledně oděvu:

*„Žena na sebe nevezme, co patří muži, a muž neobleče, co nosí žena. Hospodin, tvůj Bůh, má v ohavnosti každého, kdo to činí.“* **(Deuteronomium 22:5)**

- Muslimové se vzájemně zdraví pozdravem „salam alajkum“, což doslova znamená „mír (či pokoj) s vámi“. Bible dokládá, že to samé dělal také Ježíš (mír s ním):

*„... přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“* **(Jan 20:19,21,26; Lukáš 24:36)**

Když Ježíš (mír s ním) vysílal své učedníky, nabádal je, aby tento pozdrav užili při každém vstupu do domu. Toto je islámské učení.

*„Když vstoupíte do domu, řekněte: ‚Pokoj vám.‘ A budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám.“* **(Matouš 10:12–13)**

- Muslimové často používají výraz „inšáAlláh“, který znamená „dá-li Bůh“ či „bude-li Bůh chtít“. Tento pokyn najdeme také v Bibli:

*„Vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Raději byste měli říkat: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono.“* **(List Jakubův 4:14–15)**

Je otázkou, kolik z těchto nařízení dnešní křesťané dodržují. Pokud je měřítkem zalíbení se Bohu následování Ježíšova příkladu, koho lze považovat za pravé Ježíšovy následovníky: muslimy, kteří jsou proslulí dodržováním těchto zvyků, či ty, kdo se prohlašují za křesťany?

Je tedy zjevné, že muslimové nedělají nic nového či divného, jak se to může křesťanům zdát, ale jejich počínání je biblické. Také se ukazuje, že islám byl náboženstvím všech Božích proroků včetně Ježíše (mír s ním).

Navíc Bible také ukazuje kontinuitu abrahámovské víry až k Muhammadovi (mír s ním), protože jak ve Starém tak Novém zákoně nacházíme proroctví o Muhammadově příchodu. Toto vyžaduje samostatné pojednání, proto jako dodatek této publikace přetiskujeme dva články na toto téma.

# Křesťanství

Uvidíme, že křesťanství, jak je známe dnes, není Ježíšovým učením, a že muslimové jsou ve svém přesvědčení a praktikách blíže Ježíšovu učení než křesťané. Muslimové cítí, že mají stejné právo na lásku k Bohu a k Ježíšovi (mír s ním) jako křesťané. Nezapomeňme, že nikdo nemůže být muslimem, pokud nevěří v Ježíše (mír s ním). Muslimové a křesťané mají společné dědictví, které může být zdrojem obohacení pro všechny. Z tohoto důvodu si Ježíšovo učení zaslouží zvláštní pozornost.

Nyní se zaměříme na křesťanství v Bibli.

## 1. Původ a význam „křesťanství“ jako jména

Posoudíme stejné dvě otázky, které jsme si položili ohledně islámu.

- Je jméno „křesťanství“ skutečně platné jméno? Pokud ano, kde je uvedeno? Jinými slovy: kde je doklad jeho původu?
- Kdo dal toto jméno? Neboli kdo je osvědčující autoritou?

Jméno „křesťan“ bylo poprvé užito v Antiochii, jak se dočteme v Bibli:

*„Proto se Barnabáš odebral do Tarsu, aby vyhledal Saula. A když ho nalezl, vzal ho s sebou do Antiochie. Pracovali spolu v tamější církvi po celý rok a vyučovali velké množství lidí; a právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany.“* **(Skutky apoštolů 11:25–26)**

Kdo dal toto jméno? Ani Bůh, ani Ježíš (mír s ním).

O jménu „křesťanství“ můžeme zmínit následující skutečnosti:

- Toto jméno není podepřeno ani autoritou Boha, ani Ježíše (mír s ním).
- Bylo dáno Židy a pohany v Antiochii (městě v tehdejší Římské říši), tedy spíše nepřáteli než stoupenci.
- Toto jméno bylo dáno až poté, co Ježíš (mír s ním) opustil tento svět.
- Jak potvrzují historici, toto jméno bylo zpočátku užíváno hanlivě.

Někdo může namítnout, že na jméně nezáleží. Toto může či nemusí být oprávněná námitka, ale pro úplnost si jeho význam rozeberme.

Slovo „křesťanství“ na rozdíl od slova „islám“ nemá funkční význam. Je to označení odvozené od „Krista“, podobně jako buddhismus se nazývá podle Buddhy. Následující otázka bude, jak „křesťanství“ definovat.

A zde narážíme na problém.

- Lze říci, že křesťanem je ten, kdo věří v Ježíše Krista (mír s ním). My muslimové v něho ale věříme také (je to článkem víry), tedy dle tohoto hlediska bychom se také mohli nazývat křesťany.
- Lze říci, že křesťanem je ten, kdo následuje učení Ježíše Krista (mír s ním). My muslimové tvrdíme, že ho následujeme více než ti, co se prohlašují za křesťany. V tomto případě bychom my byli vlastně lepšími „křesťany“.
- Lze říci, že křesťanem je ten, kdo uctívá Ježíše Krista (mír s ním), ale tuto definici nemůžeme přijmout jednoduše proto, že Ježíš (mír s ním) nikdy neprohlásil: „Jsem Bůh, uctívejte mě,“ nebo „Jsem rovný Bohu a spolu s ním věčný,“ nebo „Vstoupíte do království nebeského, pokud uvěříte v mou oběť krve“. Nemáme žádný důkaz, že by kdy něco takového pronesl. Je možné přistoupit

na to, že by Ježíš (mír s ním) volil neurčitá slova k popsání tak zásadní a nanejvýš významné záležitosti, či nechal na lidech, aby si za pomoci své představivosti a výkladu tento význam sami vyvodili z jemných náznaků a symbolických vyjádření? Tato otázka Ježíšovy podstaty a jeho „božství" ve skutečnosti vznikla až jako výsledek spekulací pozdějších církevních „otců" a teologů.

Čemu tedy potom Ježíš (mír s ním) učil? V čem spočívalo jeho poslání? Těmto otázkám se nyní budeme věnovat podrobněji.

## 2. Praktiky a význam křesťanství v Bibli

Výraz „křesťanství" se nikde v evangeliích nevyskytuje. V ostatních knihách Nového zákona je „křesťan" zmíněn jen několikrát (Skutky apoštolů 11:26 a 26:28 a 1. Petrův 4:16), což je pochopitelné, protože tento výraz vznikl až dlouho poté, co Ježíš (mír s ním) opustil tento svět.

Nyní se stručně zaměřme na křesťanské přesvědčení a učení. Není možné přehlédnout existenci dvou vzájemně protikladných profilů „křesťanského" Krista.

**DVA KRISTOVY PROFILY**

| První profil | Druhý profil |
|---|---|
| Historický Ježíš (mír s ním) | Mytický, interpretovaný Ježíš |
| Existoval během Ježíšova (mír s ním) pozemského působení | Byl zformulován až po jeho odchodu z tohoto světa |
| Byl původní | Postupně se vyvíjel |
| Co sám Ježíš kázal a učil | Co je v rozporu s jeho učením a skutky |
| Vyzývá k čistému monoteismu | Je ovlivněn řecko-římskou polyteistickou mytologií a filozofií |
| Je v souladu s učením VŠECH Božích proroků | Není v souladu s učením ŽÁDNÉHO z Božích proroků |

| | |
|---|---|
| Je jednoduchý, jasný a logický | Je mystický, nejasný a nelogický |
| Autentický dle Ježíšových slov | Vytvořen v reakci na pozdější filozofické otázky |
| Pochází z Božího zjevení Jeho poslu | Pochází z vidění Ježíšova nepřítele, který se později stal apoštolem |
| Stojí na autoritě samotného Ježíše | Stojí na autoritě sv. Pavla, samozvaného učedníka |

Takovéto rozdíly mezi učením Ježíše (mír s ním) a učením církve způsobily, že běžný člověk měl problémy pochopit pravé, Bohem zjevené náboženství, a vedly ke zmatku a konfliktům. Není divu, že v rámci křesťanství existuje tolik vzájemně neslučitelných názorů a každá církev tvrdí, že právě ona je jediná pravá.

Podívejme se podrobněji na obě tyto verze křesťanství.

**(A) OSOBA KRISTA A JEHO UČENÍ**

Pro správné pochopení Ježíšova učení je důležité prozkoumat, kdo to byl, z jakého oprávnění učil a jaké bylo jeho poslání. Odpovědi přinesl sám Ježíš (mír s ním), jak je zaznamenávají „evangelické“ texty Nového zákona:

- **Syn člověka**

Ježíš (mír s ním) se sám označoval za „syna člověka“:

*„Ježíš jim řekl: ‚Teprve až vyvýšíte **Syna člověka**, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic...‘ “* **(Jan 8:28)**

*„Neboť **Syn člověka** přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“* **(Lukáš 19:10)**

- **Člověk**

*„Ale nyní hledáte mne zabíti, **člověka** toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha.“* **(Jan 8:40 – kralický překlad)**

- **Boží prorok**

Ježíš (mír s ním) vystupoval jako Boží prorok, posel a zástupce království nebeského. Vždy vyzýval lidi, aby ho následovali pouze z této autority:

*„Avšak dnes, zítra i pozítří musím jít svou cestou, neboť není možné, aby **prorok** zahynul mimo Jeruzalém.“* **(Lukáš 13:33)**

*„Tu jim Ježíš řekl: „**Prorok** není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě.“* **(Marek 6:4)**

Lidé ho uznávali jako Božího proroka.

*„Zástupy odpovídaly: ‚To je ten **prorok** Ježíš z Nazareta v Galileji.‘ “* **(Matouš 21:11)**

- **Boží posel** (tj. ten, kdo je „poslán Bohem“)

*„Ježíš jim odpověděl: ‚Mé učení není mé, ale toho, **kdo mě poslal.**‘ “* **(Jan 7:16)**

*„... a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, **který mě poslal.**“* **(Marek 9:37)**

*„Neboť jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, **který mě poslal,** přikázal mi, jak mám mluvit a co říci.“* **(Jan 12:49)**

- **Cíl jeho poslání**

Věřil výhradně v uctívání Boha, a to bylo hlavním cílem veškerého jeho konání:

*„Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“* **(Matouš 4:10)**

*„Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.“* **(Jan 4:34)**

Ježíš se modlil k Bohu: *„Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“* **(Matouš 6:10)**

- **Ježíšovo učení**

Ohledně křesťanského učení odvozeného od Ježíše (mír s ním) můžeme diskuzi zúžit na dvě základní a nejvýznamnější témata: dodržování Zákona a spásu.

**Boží Zákon.** Ježíš (mír s ním) kladl důraz na dodržování Božího zákona a podřízení se Božím příkazům, což učil rovněž Mojžíš i ostatní dřívější proroci. Sám Ježíš (mír s ním) dodržoval Zákon a učil ostatní, aby ho bránili. Ilustrací je tento jeho výrok z „kázání na hoře“:

*„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.“* **(Matouš 5:17)**

Chtěl, aby lidé dodržovali Boží zákon, nenahrazovali ho zákony, které si sami vytvořili, a vymanili se z pokrytectví typického pro tehdejší židovské autority:

*„Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, když řekl: ‚Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.‘“* **(Matouš 15:7–9)**

**Spása.** Ježíšovo učení ohledně spásy se rovněž nelišilo od učení dřívějších proroků a Božích poslů. Jasně vysvětlil, že spásy lze dosáhnout dodržováním Božích příkazů, následováním Ježíšova učení, konáním dobrých skutků a pokáním za hříchy.

*„Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!“* **(Matouš 19:17)**

*„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“* **(Jan 17:3)**

*„Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“* **(Jan 5:24)**

*„Neboť vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského.“* **(Matouš 5:20)**

*„Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“* **(Lukáš 13:3)**

**(B) OSOBA PAVLA A JEHO APOŠTOLSTVÍ**

Nyní posoudíme profil Pavla, autora přibližně třinácti z dvaceti sedmi knih Nového zákona.

Pavel **nebyl jedním z učedníků,** které si Ježíš (mír s ním) zvolil, ani se s ním nikdy osobně nesetkal. Narodil se v Tarsu (město v dnešním Turecku) a přestože byl původem i vyznáním žid, byl občanem Římské říše užívajícím s tím spojených výsad. Byl to inteligentní a vzdělaný člověk se znalostí řecké literatury a nežidovské kultury a měl vlivné vazby na vládnoucí vrstvy.

Pavel se za Ježíšova života stavěl zásadně proti němu a mnoho jeho následovníků mučil a zabil (Skutky apoštolů 26:9–11, Galatským 1:13). Byl přítomen ukamenování sv. Štěpána, prvního křesťanského mučedníka (Skutky apoštolů 7:58–60), a potíral církev (Skutky apoštolů 8:3). Podle svých vlastních slov cestoval do Damašku, aby tam zatkl Ježíšovy následovníky, a tehdy zažil zjevení, při kterém se setkal s Ježíšem (mír s ním), jenž ho, jak Pavel tvrdil, pověřil, aby byl jeho apoštolem.

Pavel své „evangelium“ neměl od žádného Ježíšova učedníka či následovníka:

*„Vždyť já jsem je nepřevzal od žádného člověka ani se mu nenaučil od lidí, nýbrž zjevil mi je sám Ježíš Kristus.“* **(Galatským 1:12)**

Vždy věřil v Ježíše svého vidění, mystického Krista, a **nezajímala ho skutečná osoba Ježíše** (mír s ním), který žil mezi židy a kázal Bohem seslané evangelium:

*„A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme.“* **(2. Korintským 5:16)**

Pavel tedy **kázal svou vlastní „zjevenou“ verzi křesťanství,** která byla diametrálně od-

lišná od toho, co kázal sám Ježíš (mír s ním), a odlišná od toho, v co věřili Ježíšem zvolení učedníci. Dosáhl značného úspěchu mezi pohany (nežidy), protože se k jejich získání nevyhýbal žádným prostředkům:

*„Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem – i když sám pod zákonem nejsem. Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus."* **(1. Korintským 9:20-21)**

Je zvláštní, že podle Pavla se zákon mystického Krista liší od Božího zákona.

Sám přiznává, že k získání lidí používal klamu:

*„Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen jako hříšník?"* **(Římanům 3:7)**

Když vysvětloval své postavení, přiznal následující:

- Nebyl úplně ospravedlněn

*„Ničeho si nejsem sice vědom, tím však ještě nejsem ospravedlněn, neboť mým soudcem je Pán."* **(1. Korintským 4:4)**

- Kázal jen dle svého úsudku

*„Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst."* **(1. Korintským 3:5–6)**

*„Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví."* **(1. Korintským 3:10)**

- Mluvil jen sám za sebe

*„Ostatním pravím já, a ne už Pán...“* **(1. Korintským 7:12)**

*„Co teď říkám, neříkám ve jménu Páně, nýbrž jako z nerozumu, v této roli vychloubače.“* **(2. Korintským 11:17)**

*„Co se týká neprovdaných, nemám žádný rozkaz Páně, ale dávám jen radu jako ten, kdo je pro milosrdenství Páně hoden důvěry.“* **(1. Korintským 7:25)**

- Kázal mystickou doktrínu Ježíšova zmrtvýchvstání na tomto světě jako své vlastní „evangelium“

*„Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova; to je moje evangelium. Pro ně snáším utrpení a dokonce pouta jako zločinec. Ale Boží slovo není spoutáno.“* **(2. Timoteovi 2:8–9)**

*„Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěstovali, budiž proklet! Jak jsem právě řekl, a znovu to opakuji: Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet!“* **(Galatským 1:8–9)**

Kvůli odklonu od původního Ježíšova učení byl Pavel pokárán Jakubem, představitelem církve v Jeruzalémě a Ježíšovým mladším bratrem. Jakub v Pavlovi viděl odpadlíka a nečistého člověka, tak mu přikázal, aby se v souladu se Zákonem očistil **(Skutky apoštolů 21:22–24)**.

V rámci různých úprav a ústupků pohanům došlo k následujícím změnám:

- Římská neděle – den Slunce – byla přijata místo židovského sabatu (od pátečního do sobotního západu slunce) jako den pravidelného týdenního křesťanského shromáždění. Byla zvolena za křesťanský „sabat“ z toho

důvodu, že k části příběhu Ježíšova vzkříšení („prázdný hrob“) došlo prvního dne v týdnu, tedy v neděli.

- Tradiční svátek zrození nepřemožitelného slunce (25. prosinec) se stal oslavou narození Ježíše (mír s ním).
- Pohanské svátky jara (Velikonoce) byly převzaty jako oslava křesťanského učení o vzkříšení Ježíše Krista.
- Dokonce bylo přejato i indoevropské pojetí trojjediného boha. Tato „trojice“ byla a stále zůstává v rozporu s hebrejsko-semitskou náboženskou tradicí.

**Pavlovo učení ohledně Zákona.** Pavel opakovaně zdůrazňuje, že je třeba opustit Zákon:

*„Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona.“* **(Římanům 7:6)**

*„Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona.“* **(Římanům 4:15)**

*„Odloučili jste se od Krista vy všichni, kteří chcete dojít ospravedlnění na základě zákona, pozbyli jste milosti.“* **(Galatským 5:4)**

*„Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.“* **(Římanům 10:4)**

*„Proto nezůstávejme již u počátečního učení o Kristu, ale směřujme k dospělosti. Nevracejme se k základním článkům o pokání z mrtvých skutků, o víře v Boha,“* **(Židům 6:1)**

*„Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce.“* **(Galatským 3:24–25)**

Z těchto výroků vyplývá, že zatímco Zákon byl závazný pro Ježíše (mír s ním), na Pavla a jeho následovníky se nevztahoval. Připomeňme si

Ježíšova slova, která pronesl, jako by předvídal Pavlův vliv:

*„Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým.“* **(Matouš 5:18–19)**

**Pavlovo učení ohledně spásy.** Pavel představil velmi povrchní návod ke spáse, který je v příkrém rozporu s Ježíšovým učením:

*„Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“* **(Římanům 10:9)**

Tyto dvě rozdílné verze Krista a jeho poselství (evangelia) nás vedou k otázce, zda je možné, aby Pavel pochopil smysl evangelia lépe než sám Ježíš (mír s ním).

#### (C) JEŽÍŠŮV POSTOJ

Otázka, kdo z nich má pravdu, nemusí zůstat bez odpovědi. Sám Ježíš (mír s ním) nám poskytl řešení této otázky, protože jakožto nejpřednější Boží posel tuto situaci předpověděl. Odpověď najdeme v následujících výrocích:

- Ježíš (mír s ním) jasně řekl:

*„Žák není nad učitele ani sluha nad svého pána.“* **(Matouš 10:24)**

*„Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal.“* **(Jan 13:16)**

Z toho nelze vyvodit jiný závěr, než že Pavel neměl žádné oprávnění rušit či nahrazovat to, co otevřeně a jasně kázal sám Ježíš (mír s ním).

■ Ježíš (mír s ním) nekázal nic v tajnosti ani nic komplikovaného. Jeho slovy:

*„Já jsem mluvil k světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagóze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem neříkal tajně.“* **(Jan 18:20)**

Ta samá otevřenost učení se vztahuje i na dřívější Boží zjevení:

*„Já jsem Hospodin a jiného už není. Nemluvil jsem potají, v temném místě země,“* **(Izajáš 45:19)**

U Pavla tedy nelze ospravedlnit, že zavrhl Ježíšovo pravé učení a místo něho ustavil svou vlastní odlišnou teologii, kterou šířil pod „Kristovým“ jménem. Nelze uvěřit, že:

– Ježíš (mír s ním) učil jednu věc své vybrané učedníky za svého života, ale po opuštění tohoto světa učil Pavla něco jiného, čímž by zrušil své původní poselství.
– Ježíšovo vlastní kázání učedníkům bylo zbytečné a jeho životní poslání bezúčelné, protože později budou jeho „praví“ následovníci kázat něco zcela odlišného.

■ Ježíš (mír s ním) svým následovníkům jednoznačně nakazoval, aby „činili skutky“, stejně jako to dělal on sám.

*„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím,“* **(Jan 14:12)**

Ježíš (mír s ním) dokonce považoval poslušnost svým přikázáním za zkoušku lásky a přátelství svých učedníků:

*„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání;“* **(Jan 14:15)**

*„Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje.“* **(Jan 14:21)**

*„Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.“* **(Jan 15:14)**

Je tedy nepochopitelné, jak církev mohla přijmout Pavlovu verzi Ježíšova evangelia, když se Pavel vyčlenil z poslušnosti Ježíšovým přikázáním a učil to i ostatní.

■ Žádné podobenství o těchto dvou verzích Ježíšova náboženství není jasnější a přiléhavější než to, jak je popsal samotný Ježíš (mír s ním). O těch, kteří mu říkají „Pane," řekl:

*„Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane', a nečiníte, co říkám? Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je? Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven. Kdo však uslyšel má slova a nejednal podle nich, je jako člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. Když se na něj proud přivalil, hned se zřítil; a zkáza toho domu byla veliká."* **(Lukáš 6:46–49)**

Tyto „základy" lze chápat jako abrahamovskou víru čistého monoteismu a Boží zákon, tedy to, co Ježíš (mír s ním) kázal. Když Ježíš (mír s ním) učil svůj lid, přirovnával se k Abrahamovi jako pravý zprostředkovatel Božího poselství (Jan 8:31–59). Náboženství, které Ježíš (mír s ním) učil – evangelium království nebeského – se tedy Pavlovou rukou proměnilo v náboženství o Ježíšovi (mír s ním), v Pavlovo „evangelium o Ježíši Kristovi" nazvané křesťanství.

**(D) JEŽÍŠOVO VAROVÁNÍ**

Ježíš (mír s ním) varoval „křesťany", kteří ho nenásledují. Jeho varování si zaslouží naši plnou pozornost:

*„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé du-*

*chy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“* **(Matouš 7:21–23)**

Také varoval před lehkomyslností ohledně závažných věcí:

*„Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“* **(Matouš 12:36–37)**

Je nanejvýš důležité poznat, který Ježíšův profil a poselství jsou správné. Křesťan si musí dávat pozor, aby věřil a předával dál jen správné evangelium, protože Pavlova interpretace Krista nemůže být přesnější než Ježíšovy jasné výroky.

# Závěr

Islám a původní podoba Ježíšova učení ve svém pojetí či historickém původu nejsou rozdílnými náboženstvími.

Islám je ve skutečnosti biblickým náboženstvím. Islámské učení a praktiky jsou zřetelně přítomny v Bibli jak ve Starém, tak v Novém zákoně.

Islámské poselství zprostředkované Muhammadem (mír s ním) je pokračováním a naplněním stejné abrahamovské víry, kterou učili Izák, Jákob, Mojžíš, David, Ježíš (mír s nimi) a všichni ostatní proroci. Oni všichni, spolu se svými následovníky, byli v pravém slova smyslu muslimy.

Křesťanství se ve své současné podobě a rituálech jednoznačně jeví jako zkomolená a odchýlená verze původního zjeveného monoteistického náboženství – islámu. Muslimové se mohou považovat za skutečné následovníky historického Ježíše Krista (mír s ním).

## Dodatek A

# Muhammad (mír s ním) v Bibli

(Výňatek z článku Dr. Jamala Badawiho z publikace „Al-Ittihad“ (číslo leden-březen 1982) vydávané Svazem muslimských studentů USA a Kanady, Plainfield, Indiana, USA. Použito se svolením.)

Mnozí se mohou ptát, z čeho vychází nadpis „Muhammad v Bibli“, když Bibli vícekrát přečetli, ale na jméno Muhammad nikde nenarazili. Podobně mnozí křesťanští teologové snadno poukáží na to, co považují za jasná proroctví Ježíšova příchodu, ale kde se ve Starém zákoně objevuje jméno Ježíš? Nikde. Hlavní otázkou je, zda se profil onoho předpovězeného proroka naplnil a kdo mu odpovídá.

Ve Starém zákoně najdeme několik proroctví, která byla dlouho chybně vykládána jako předpovězení Ježíše, ale ve skutečnosti se vztahují na proroka Muhammada. Profil proroka Muhammada mnoho tehdejších židů a křesťanů poznalo tak jasně, že ho přijali jako naplnění řady biblických proroctví.

### I.

Jedno takové proroctví je zaznamenáno v knize Deuteronomium, kde prorok Mojžíš řekl:

*„Hospodin mi řekl: ‚Dobře to pověděli. Povolám jim proroka z jejich bratří, jako jsi ty. Do jeho úst vložím svá slova a on jim bude mluvit vše, co mu přikáži.‘ “* **(Deut. 18:17–18)**

Toto proroctví obsahuje tři důležité složky:

- Prorok přijde z „bratří“ Izraelitů
- Tento prorok bude jako Mojžíš
- Bůh vloží svá slova do úst tohoto proroka.

Nyní si podrobněji rozebereme každou z těchto složek.

## 1. Prorok z bratří Izraelitů

Tato slova se obracela na Izraelity. Nejvýznačnějšími „bratry“ Izraelitů (Abrahamových potomků přes jeho druhého syna Izáka) jsou Izmaelité (Abrahamovi potomci přes jeho prvního syna Izmaela). „Bratry“ národa logicky nemohou být členové kmenu či rodina onoho národa samotného, ale jiný, s ním spřízněný národ. Také Bible hovoří o Izraelitech jako o bratřích Izmaelitů (např. Genesis 25:18). A prorok Muhammad je z potomstva proroka Izmaela.

## 2. Prorok jako Mojžíš

Někdy se tvrdí, že „prorok jako Mojžíš“ byl Ježíš. Oba byli Izraelité a duchovní učitelé. Ale opravdu se toto proroctví vztahuje na Ježíše?

Za prvé Ježíš sám byl Izraelita a ne „bratr“ Izraelitů, což ukazuje, že toto konkrétní proroctví není o Ježíšově příchodu, ale o jiném prorokovi „jako Mojžíš“. Tímto prorokem mohl být jedině prorok Muhammad.

Tabulka na následující dvoustraně srovnává několik základních rysů Mojžíše, Muhammada a Ježíše, podle nichž bude jasnější identita onoho proroka, který měl přijít po Mojžíšovi.

Toto srovnání ukazuje nejen to, že Mojžíš a Muhammad si byli v mnoha ohledech velmi podobní, ale také že Ježíš tomuto konkrétnímu proroctví neodpovídá.

## 3. Bůh vloží svá slova do úst onoho proroka

Tento popis může všeobecně odpovídat kterémukoliv Božímu poslovi, který lidstvu předával Boží poselství. Zatímco toto poselství může přijít „vyryté v deskách“, jak se věří o Mojžíšovi, konkrétní slova tohoto verše přesně popisují druh zjevení, kterého se dostalo Muhammadovi.

Anděl Gabriel k němu přicházel a diktoval mu určené části Koránu, které pak prorok Muhammad opakoval přesně tak, jak je slyšel.

V tom, co přednášel, se nijak neprojevuje Muhammadovo vlastní myšlení a názory. Boží slova (Korán) byla „vložena do jeho úst". Jak sám Korán popisuje: [Muhammad] „ani nehovoří z vlastního popudu svého. Je to vnuknutí pouze, jež mu bylo vnuknuto." (Korán 53:3–4). Korán na mnoha místech obsahuje pokyny Muhammadovi pomocí výrazů jako „rci", „připomeň", „oznam"; jiné pasáže začínají výrazy jako „i pravil Pán váš". V jiných pasážích zase čteme: „a táží se tě... odpověz...".

## II.

V knize Genesis stojí, že po narození Izmaela a před narozením Izáka Bůh Abrahamovi slíbil požehnání jeho potomstvu:

*„Já jsem! A toto je má smlouva s tebou: Staneš se praotcem hlučícího davu pronárodů."* **(Genesis 17:4)**

*„Učiním však národ i ze syna otrokyně, neboť také on je tvým potomkem."* **(Genesis 21:13)**

*„Vstaň, vezmi chlapce a pečuj o něj, já z něho učiním veliký národ."* **(Genesis 21:18)**

**PROROK JAKO MOJŽÍŠ**

| OBLAST SROVNÁNÍ | MOJŽÍŠ |
|---|---|
| Narození | obvyklé |
| Smrt | obvyklá |
| Rodinný život | ženatý, děti |
| Životní dráha | prorok a státník |
| Nucený odchod | do Midjanu |
| Střet s nepřáteli (vojenský) | pronásledování |
| Výsledek střetu | morální i materiální vítězství |
| Zápis zjevení | za jeho života |
| Typ učení | duchovní a právní |
| Přijetí jeho lidem | odmítnut, poté přijat |

Naplnění Božího slibu v izraelitské větvi Abrahamova rodu je jasně a bohatě popsáno v Bibli. A jak se tento slib naplnil v izmaelitské větvi? Po Ježíšovi, posledním izraelitském poslu a proroku, nastal čas, aby se naplnil Boží slib požehnání Izmaelovi a jeho potomkům. Necelých 600 let po Ježíšovi přišel poslední Boží posel, Muhammad, z Abrahamova potomstva přes Izmaela, jehož následovníci představují pětinu veškeré světové populace.

## III.

Velmi výmluvný popis najdeme v knize Izajáš, kapitole 42, který se vztahuje ke Kédarovi, Izmaelovu synovi, a tomuto popisu neodpovídá žádný jiný Izmaelův potomek kromě proroka Muhammada:

*„Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha...“* (42:1) Ve verši 19 také *„můj posel“*.

Samozřejmě všichni proroci byli služebníky, posly a Bohem vyvolenými, ale s žádným jiným prorokem v celých dějinách nebyly tyto konkrétní přívlastky (v arabštině *abduhu, rasúluhu* a *mustafa*) tak úzce spojeny jako s Muhamma-

| **MUHAMMAD** | **JEŽÍŠ** |
|---|---|
| obvyklé | neobvyklé |
| obvyklá | neobvyklá |
| ženatý, děti | nebyl ženatý |
| prorok a státník | pouze prorok |
| do Medíny | žádný |
| pronásledování | žádný podobný střet |
| morální i materiální vítězství | morální vítězství |
| za jeho života | až později |
| duchovní a právní | převážně duchovní |
| odmítnut, poté přijat | odmítnut většinou Izraelitů |

dem. I samotné vyznání víry, jehož pronesením se člověk stává muslimem, zní: „Vyznávám, že není božstva kromě Alláha a vyznávám, že Muhammad je Jeho služebník a posel.“ V podstatě to samé muslimové opakují pětkrát denně při volání k modlitbě, pětkrát bezprostředně před začátkem modlitby a minimálně devětkrát v rámci povinných modliteb. O proroku Muhammadovi se od doby jeho života až dodnes nejčastěji mluví jako o *rasúl Alláh* (posel Boží) a toto označení pochází z Koránu.

*„Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná...“* **(Izajáš 42:4)** *„... proti nepřátelům svým si bohatýrsky vede.“* **(42:13)** *„... aby vyhlásil soud pronárodům.“* **(42:1)**

Když porovnáme Ježíšův a Muhammadův život a dílo, zjistíme, že Ježíš několikrát vyjádřil své zklamání nad tím, že ho Izraelité odmítli. Ježíšovo působení také nebylo dostatečně dlouhé na to, aby zvítězil nad svými nepřáteli (nad rámec morálního vítězství, které je společným rysem všech proroků). Oproti tomu v Muhammadově případě nenajdeme ani stopu malomyslnosti, dokonce ani v těch nejtěžších chvílích. Po těžkých zápasech „si bohatýrsky vedl proti svým nepřátelům“ a založil silnou obec věřících, která opravdu „vyhlásila soud pronárodům“.

*„Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici.“* **(Izajáš 42:2)**

Toto bylo nejen jeho charakteristickým rysem a známkou slušnosti, ale také součástí jeho zjevení: *„Buď umírněný v chůzi své a ztišuj hlas svůj.“* **(Korán 31:19)**

*„I ostrovy čekají na jeho zákon.“* **(Izajáš 42:4)**

Jediným prorokem, který po tomto proroctví přišel s úplným a uceleným zákoníkem, byl prorok Muhammad. Jemu zjevený zákon se v relativně krátké době rozšířil do všech koutů světa.

*„Abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.“* **(Izajáš 42:7)**

Lidem žijícím v temnotě bezbožného života se dostalo světla pravdy, které přineslo poselství proroka Muhammada. Mnozí z těch, co byli odpůrci pravdy a ze všech sil proti němu bojovali, se nakonec stali nejoddanějšími věřícími. Jejich slepota vůči pravdě byla vyléčena. Bůh proroka Muhammada v Koránu oslovuje takto: *„Toto je písmo, jež jsme ti seslali, abys vyvedl lidi s dovolením Pána jejich z temnot ke světlu...“* **(Korán 14:1)**

*„Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám...“* **(Izajáš 42:8)**

Největší slávou, které se člověku od Boha může dostat, je být vyvolen jako Jeho posel k lidstvu a přijímat Jeho slavné zjevení. Toto nejen že platilo pro proroka Muhammada, ale platilo to pouze pro něho jakožto posledního Božího posla a proroka, protože je „pečetí“ všech proroků, jak je popsáno v Koránu. Od Muhammadova působení a seslání Koránu uběhlo již 1400 let, přesto se neobjevil žádný jiný pravý prorok velikosti a významu srovnatelného s Abrahamem, Mojžíšem, Ježíšem a Muhammadem. Také po Koránu nenajdeme žádnou svatou knihu („slávu“), která by takovým způsobem ovlivnila a stále ovlivňuje lidstvo.

*„Zpívejte Hospodinu píseň novou! Ať zní jeho chvála ze všech končin země.“* **(Izajáš 42:10)**

Nová píseň by mohla být odkazem na nové písmo v jiném jazyce, než byl jazyk izraelitských písem. Toto by se také shodovalo se zmínkou „cizím jazykem promluví“ v Izajášovi 28:11. Boží chvála je provolávána pětkrát denně z minaretů milionů mešit po celém světě („ze všech končin země“).

*„Ať pozvednou svůj hlas, i poušť a její města, dvorce, v nichž sídlí Kédar, ať plesají obyvatelé Sely a výskají z vrcholků hor.“* **(Izajáš 42:11)**

Kédar byl druhým synem Izmaela (Gen. 25:13) a nejznámější prorok pocházející z Izmaelova potomstva je Muhammad. Jeho nepřátelé, kteří byli svedeni svými vůdci a mocnými (jak je popsáno v Izajášovi 21:17), nakonec přijali islám. Vskutku měli důvod „pozvednout svůj hlas“, „provolávat“ Boží chválu a „výskat z vrcholků hor“. Toto je možná odkaz na volání „Odpovídám na Tvou výzvu, ó Bože, odpovídám na Tvou výzvu! Nemáš Sobě rovného, Tobě budiž chvála, milost a sláva, nemáš Sobě rovného“, které každoročně z hory Arafatu u Mekky provolávají zástupy muslimů z celého světa jako součást rituálů každoroční pouti – hadždže.

## Dodatek B

# Muhammad, prorokován Ježíšem (mír s nimi)

(Tento článek od S. S. Mufassira, bývalého baptistického duchovního, z 28. prosince 1973 je převzat od „Impact International", 33 Stroud Green road, London N4 3EF, Velká Británie. Použito se svolením.)

Křesťanskému čtenáři Nového zákona neskutečně mnoho uniká i při sebedůkladnějším čtení, protože jeho referenční rámec i myšlení je pod pevnou kontrolou oficiálního církevního dogmatu. V tomto směru je velmi poučný můj vlastní případ. Byl jsem vychován a pokřtěn jako člen baptistické církve a značnou část svého mládí jsem strávil seriozním studiem Bible a náboženství. Ještě v mladém věku jsem se stal duchovním a myslel jsem si, že Bibli znám dobře. I když to může vyznít paradoxně, musím přiznat, že jsem jako křesťan nikdy neměl tak plnou znalost Bible, jaké jsem dosáhl po přijetí islámu. Důvodem je, že křesťanský výklad je všeobecně vzato skládačkou, jejíž nejdůležitější díly chybí, a tyto díly může dodat jedině islám. Křesťané v Bibli vidí cíl sám o sobě, ve skutečnosti je ale jen směrovkou ukazující cestu k něčemu dalšímu, co mělo teprve přijít. Než k této události došlo, byla Bible neúplnou a nenaplněnou knihou a mnoho z jejích hlubokých proroctví nebylo možno plně pochopit. Křesťanští teologové a učenci, ve snaze udělat dojem na své následovníky, často těmto záblesků budoucnosti přiřkli předčasné „naplnění". Když se tato proroctví skutečně naplnila, jejich mylné dohady se mezitím staly dogmatem a znemožnily křesťanům vidět naplnění jejich vlastní víry.

Jasným příkladem ilustrujícím nebezpečí takovéhoto ukvapeného výkladu je všeobecně přijímaný křesťanský výklad Jana 14:16–17

a 16:7–14. V rámci nepředpojatosti vůči křesťanským učencům budeme vycházet z předpokladu, že daný řecký text více méně zachycuje Ježíšovy skutečné výroky. V těchto verších Ježíš (mír s ním) zdůrazňuje krátkost své mise a ukazuje její podstatu jako spojující článek mezi prorockou minulostí a prorockou budoucností. Velký význam má, že se Ježíš nikdy neoznačil za posledního proroka, dokonce ani za všesvětového proroka, přestože ho tak křesťané později začali brát. Když si ale tyto pasáže pečlivě pročteme s ohledem na řecký text a ne na učení zavedených církví, Ježíš konkrétně poukazuje na příchod dalšího proroka, který:

- bude neobyčejně pravdomluvný a důvěryhodný,
- bude učit pouze to, co mu zjeví Bůh,
- uctí Ježíše tím, že dovede prorocké poslání ke svému logickému završení.

Charakteristickým znakem biblického proroctví je, že pouze nastiňuje něco, co s dalším vývojem událostí dostává zcela jasné kontury. Proto zde nenajdeme případ, že by Ježíš řekl po způsobu italského „evangelia podle Barnabáše": „Po mně přijde poslední prorok, Muhammad bin Abdulláh". Avšak biblické proroctví má určité zabezpečení, díky němuž je zamýšlená interpretace jasná nade vší pochybnost. Nový zákon zaznamenává Ježíšův výrok:

*„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne... Jdu, abych vám připravil místo... a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce* (řecky parakletos), *aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy..."* **(Jan 14:1, 2,16,17**)

Ježíš říká, že prorok, který po něm přijde, bude pravým, Bohem pověřeným poslem, kterému se stejně jako Ježíšovi dostane nebeského

zjevení od Boha. Nebude učit svá vlastní slova, ale jen to, co mu dá mluvit Bůh:

*„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“* **(Jan 16:13,14)**

Tento příští prorok tedy nejen že neodvrhne Ježíšovu misi a uzná ji, ale dokonce „oslaví“ Ježíše tím, že odstraní všechny falešné nauky a dogmata spojené s jeho jménem. Na rozdíl od Židů tento prorok nebude Ježíšovu misi popírat, ale dovede prorocké poslání ke svému završení. Nyní vyvstává zásadní otázka: kdo to bude? Ježíš ho nazývá „paraklet“. Nemůžeme opominout názor, že co Ježíš skutečně řekl v aramejštině, bylo významově bližší podobnému řeckému slovu „periklyd“, tedy „chválený“, a že „Jan“, neznámý autor z druhého století křesťanského letopočtu, zvolil slovo „paraklet“ omylem. Avšak dokud nebude k dispozici jasný textový důkaz, budeme se i nadále držet nepředpojatosti, protože z textu oslnivě září světlo pravdy i přes *jeho nesporně porušený stav*.

Po staletí se v křesťanství „paraklet“ překládal jako „utěšitel“, i když to není přesný význam slova „paraklet“. I přesto by „utěšitel“ byl dobrým jménem pro toho, kdo je „milosrdenstvím pro všechna stvoření“. „Paraklet“ má význam obhájce, rádce či přímluvce, který vystupuje za jiného člověka a udílí rady. Tento výraz ukazuje na někoho, kdo bude lidstvu přímluvcem i rádcem, podle Koránu *harísun alajkum* – „jemuž záleží na vašem dobru“.

Dalším náznakem, který chrání skutečný význam těchto veršů, je, že „paraklet“ se také označuje jako „Duch pravdy“ (řecky *to pneuma tes aletheais*). Vše je jasnější, když si uvědomíme, že v novozákonní řečtině může *pneuma* znamenat „vlastník duchovního spojení“, tj.

inspirovaný člověk, a potom samozřejmě také „duch“ jako takový. Tedy *to pneuma tes aletheais*, „inspirovaný pravdomluvný“, znamená, že „paraklet“ bude tak pravdomluvný a důvěryhodný v naplňování zodpovědnosti plynoucí z Božího zjevení, že označení „pravdomluvný“ a „důvěryhodný“ se stanou jeho poznávacím znakem. Řecké *aletheais* přesně odpovídá arabskému *amín* a „al amín“, „důvěryhodný“, což bylo označení, pod kterým byl již záhy znám Muhammad, mír s ním.

Nějakému ukvapenému redaktorovi se nezdál výraz „Duch pravdy“, či mu nerozuměl, a usoudil, že to musí být to samé jako „Duch svatý“. Výsledkem jsou slova z Jana (14:26), která označují parakleta za ducha svatého. Podobná slova nenajdeme nikde jinde a jsou do textu zjevně doplněna. Přesto církev tuto unáhlenou, textově nepodloženou interpretaci všeobecně uznává za vysvětlení, kdo je to paraklet. Ježíš ale mluvil o někom, kdo bude fyzicky pobývat s lidmi, radit jim, přimlouvat se za ně u Boha a ukazovat jim správnou cestu skrze přidržení se pravdy a Božího soudce. Není to někdo, kdo už byl přítomen, ale někdo, kdo měl teprve přijít. Přítomnost Ducha svatého, anděla zjevení, byla již zjevná. Znal ho David a žádal Boha: „ducha svého svatého mi neber“ (Žalmy 51:13). Duch svatý byl přítomen již během Ježíšova působení, což bohatě dokládá Nový zákon (srov. Matouš 3:16,17 či 12:27–33). Bylo by absurdní a zbytečné, aby Ježíš mluvil o budoucím příchodu někoho, kdo je již přítomen.

Ježíš ukazuje zásadní rozdíl mezi parakletem a všemi ostatními proroky: „aby byl s vámi na věky.“ Stejný význam by mělo: „poslední prorok, jehož poslání je trvalé, takže nebude třeba žádného dalšího proroka.“ Ježíš v podstatě říká něco v tomto smyslu: „Brzy budu muset odejít, protože mé poslání mezi vámi bylo splněno, ale

požádám našeho Pána, aby vám všem poslal jiného rádce, proroka, který vám bude oporou až do konce času."

Přesvědčivým důkazem, že „Jan" chápal parakleta jako člověka z masa a kostí, a ne nehmotného ducha či anděla, je, že v jiné jemu připisované novozákonní knize (1. Janův 2:1) užil stejného výrazu pro Ježíše: „máme u Otce přímluvce (řecky *parakletos*, dříve přeloženo také jako „utěšitel"), Ježíše Krista spravedlivého." Ježíš, Boží posel, byl brán za „parakleta"; tento výraz tedy raní křesťané nechápali jako označení někoho nadpřirozeného. „Paraklet", „rádce" či „přímluvce" označuje lidskou bytost, inspirovaného člověka – což je legitimní význam *pneuma* – a ne „ducha" jako takového. V praktické rovině je „paraklet" téměř synonymem „proroka", avšak s důrazem na roli učitele a rádce. Když Ježíš v Janovi (14:16) řekl „jiného parakleta", znamená to „jiného proroka, výjimečného svým učením a radami." Navíc Ježíš tohoto parakleta popisuje jako někoho, kdo „bude s vámi na věky", tedy posledního a trvalého.

Existuje však ještě jedna možnost, kterou nelze vyloučit. Při předávání biblického textu v mnoha případech došlo k neúmyslným *doplněním* hebrejských a řeckých textů; stejně tak jsou případy, kdy byla slova a dokonce i celé věty omylem vypuštěny, když opisovači vynechali zejména slova, jejichž písmena se podobala jinému slovu před či za vynechávkou. Ve starých textech se mezi slovy nedělaly mezery, takže Ježíšova slova v Janovi (14:16) by v řeckém textu vypadala takto:

KAIEGOEROTESOTONPATERAKAIALLONPARAKLETON DOSEIYMIN.

Později byla slova oddělena pomocí mezer:

KAI EGO EROTESO TON PATERA KAI ALLON PARAKLETON DOSEI YMIN.

(A já požádám Otce a On vám dá jiného parakleta.)

Je tedy možné, že „paraklet“ v uznávaném řeckém textu není zkomoleninou slova „periklyd“. V původním textu mohla klidně být obě slova, ale jedno se pozdějšími přepisy ztratilo, protože bylo vedle podobně vypadajícího druhého slova. Tuto otázku může zodpovědět pouze další bádání, ale je docela dobře možné, že původně Ježíš řekl něco jako:

*„Požádám našeho Pána a On vám pošle dalšího rádce, chváleného, který pro vás bude trvalý až do konce času.“*

Toto není pouze čistě hypotetická možnost; prokazatelně k tomu došlo u jiných slov a vět řeckého Nového zákona.

V každém případě v celých dějinách nenajdeme nikoho jiného, kdo by odpovídal popisu v Janovi 14:16 a dalších, než je Muhammad bin Abdulláh, mír s ním. I křesťané připouštějí, že se tyto verše nevztahují na Ježíše samotného, a unáhlená identifikace „parakleta“ s Duchem svatým je neudržitelná s ohledem na další biblické verše. Navíc nikdo jiný nepřišel jako prorok, který náležitě uznává Ježíšovu misi („On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ Jan 16:14). Nikdo jiný neuvedl lidstvo „do veškeré pravdy“ (Jan 16:13). Pouze jednomu člověku se od Ježíšovy doby dostalo Božího zjevení a pouze jediný člověk je lidstvu rádcem a přímluvcem („paraklet“) pro všechny budoucí doby, chváleným („periklyd“) Bohem a zhruba miliardou lidí po celém světě.

# Publikace vydané Muslimskou obcí a Islámskou nadací v Praze

1. Co jest Islám. 4. vyd. Praha, 2004. Soubor deseti letáků. ISBN 80-903196-0-2.
2. ŠEJCH IDRÍS, Dža´far: Pilíře víry. 4. vyd. Praha, 2013. 40 s. ISBN 978-80-87636-02-2.
3. Jak k tomu došlo? 1. vyd. Praha, 2003. Informativní leták.
4. PHILIPS, Bilal: Pravé náboženství. 2. vyd. Praha, 2007. 22 s. ISBN 80-903196-8-8.
5. IBRAHIM, I. A.: Stručný průvodce k porozumění islámu. 2. vyd. Praha, 2009. 58 s. ISBN 978-80-904373-4-0.
6. AL-QARADÁWÍ, Júsuf: Povolené a zakázané v islámu. 1. vyd. Praha, 2004. 254 s.
7. KOLEKTIV AUTORŮ: Lidská práva v Islámu. 1. vyd. Praha, 2006. 48 s. ISBN 80-903196-2-9.
8. KOLEKTIV AUTORŮ: Džihád. 1. vyd. Praha, 2006. 52 s. ISBN 80-903196-5-3.
9. KOLEKTIV AUTORŮ: Sunna: O chování Proroka. 1. vyd. Praha, 2006. 176 s. ISBN 80-903196-6-1.
10. JAHJÁ, Hárún: Zázraky Koránu [DVD, CD-ROM]. 1. vyd. Praha, 2009.
11. JAHJÁ, Hárún: Zázrak stvoření člověka [DVD, CD-ROM]. 1. vyd. Praha, 2009.
12. WORLD ASSEMBLY OF MUSLIM YOUTH: Co jest islám. 6. vyd. Praha, 2016. 72 s. ISBN 978-80-905731-9-2.
13. ABD AL-ÁTÍ, Hammudah: Zaostřeno na islám. Praha, 2010. 204 s. ISBN 978-80-904373-6-4.
14. ALI, Syed R.: Otázka víry. 1. vyd. Praha, 2010. 71 s. ISBN 978-80-904373-1-9.
15. ABD AL-AZÍM, Šarí f PhDr.: Ženy v islámu a ženy v židovsko-křesťanské tradici – mýtus a realita. 3. vyd. Praha, 2017. 80 s. ISBN 978-80-905731-5-4.
16. ALI, Syed R.: Islám a křesťanství v Bibli. 2. vyd. 58 s. Praha, 2017. ISBN 978-80-905731-4-7.
17. BIN JUMAIL ZAYNU, M.: Poznej svou víru z Koránu a sunny Prorokovy. 1. vyd. Praha, 2011. 37 s.
18. FLOOD, Donald.: Jak nejlépe žít a zemřít. 1. vyd. Praha, 2011. 31 s.
19. AL-KHADHMI, Ahmad: Tadžwíd. 1. vyd. Praha, 2011.
20. Islám stručně [DVD]. 1. vyd. Praha, 2011. České titulky.
21. JAHJÁ, Hárún: Kolaps Darwinismu a pravda o stvoření [DVD]. 1. vyd. Praha, 2011.
22. ALI, Syed R.: Islám a muslimové. 2. vyd. Praha, 2015. 47 s. ISBN 978-80-905731-3-0.
23. PHILIPS, Bilal: Tauhíd: Islámský koncept Boha. 1. vyd. Praha, 2012. 145 s. ISBN 978-80-904373-3-3.
24. SHEHADEH, Samer: Kdo je Alláh. 2. vyd. Praha, 2014. 21 s. ISBN 978-80-905731-2-3.
25. HEMAYA Ahmad M.: Islám – hluboké nahlédnutí. 1. vyd. Praha, 2012. 363 s. ISBN 978-80-904373-2-6.

26. Džihád proti terorismu [DVD]. 1. vyd. Praha, 2012. České titulky.
27. HASAN, Suhaib: Proč se modlíme? 1. vyd. Praha, 2013. 31 s. ISBN 978-80-87636-01-5.
28. MAUDOODI, Syed Abul Ala: Úvod k porozumění Koránu. 1. vyd. Praha, 2013. ISBN 978-80-87636-00-8.
29. Rodiče a jejich postavení v islámu. 1. vyd. Praha, 2013.
30. MUHAMMAD, T.: Indie a monoteismus. Sumerové, hinduismus a buddhismus z islámské perspektivy. 1. vyd. Praha, 2014. ISBN 978-80-87636-07-7.

---

## Další informace o islámu

**Muslimská obec v Praze, Islámská nadace v Praze**
Blatská 1491, 198 00 Praha 9
tel./fax: 281 918 876, e-mail: praha@muslim.cz

**Informační kancelář Muslimské obce v Praze**
Opletalova 28, Praha 1
tel.: 224 240 799, e-mail: praha@muslim.cz

**Muslimská obec a Islámská nadace v Brně**
Vídeňská 38a, 639 00 Brno
tel.: 543 243 352, fax: 543 243 594
e-mail: brno@muslim.cz

**Muslimská obec v Teplicích**
U Nových Lázní 1224/10, 415 01 Teplice
tel.: 777 048 128, e-mail: teplice@muslim.cz

**Muslimská obec v Hradci Králové**
Drahoňovského 1175, 500 02 Hradec Králové
www.hkmuslims.com

---

**Syed R. Ali - Islám a křesťanství v Bibli**

Anglický originál
„Islam and Christianity as seen in The Bible“
vydala organizace Discover Islam, Manama, Bahrajn
(www.discoverislam.net).
Přeložila: Zuzana Amrani

Vydala: Muslimská obec v Praze,
Blatská 1491, Praha 9

Vyšlo v nakladatelství
Muslimská obec v Praze

Tisk: Protisk České Budějovice

ISBN 978-80-905731-4-7

*Islám je náboženstvím, které bychom mohli nazvat "biblickým". Prvky islámské víry a praxe jsou v Bibli jasně patrné, a to jak v tzv. Starém zákoně, tak v tzv. Novém zákoně*

ISBN 978-80-905731-4-7